

พัฒนาวัด

ในระยะแรก การบริหารและพัฒนาวัดไม่ราบรื่นนัก เนื่องจากพระภิกษุที่อยู่มาก่อนและชาวบ้านที่นั่นมีอหังการเป็นนักเลง แต่หลวงปู่ท่านมีนิสัยของนักพัฒนา ชอบความเจริญก้าวหน้าและการทำตนให้เป็นประโยชน์ ดังที่ท่านมักกล่าวว่า “อยู่ที่ไหนก็ให้ท่าน บริจาคทานเรื่อยไป ไม่ทำอะไรก็สอนหนังสือหนังสือ หา สงเคราะห์อนุเคราะห์กุลบุตร” ท่านจึงมุ่งมั่นทะนุบำรุงวัดปากน้ำขึ้นใหม่ โดยให้ความสำคัญแก่การสร้างคนให้เป็นคนดีเป็นหลัก ส่วนการก่อสร้างเสนาสนะ หรือสิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆ ล้วนเป็นไปเพื่อสนับสนุนการสร้างคนทั้งสิ้น แนวทางในการสร้างคนของท่าน คือ ให้การศึกษาเพื่อเพิ่มพูนความรู้ พัฒนาสติปัญญา ควบคู่ไปกับการพัฒนาจิตใจ โดยการเจริญสมาธิภาวนา และฝึกฝนอบรมตนเองตามพระธรรมวินัย หลวงปู่ท่านถือว่า การพัฒนาวัดก็คือการพัฒนาประเทศชาติ ถ้าวัดสะอาดเจริญตา บุคคลในวัดดีมีระเบียบวินัย คนก็อยากเข้าวัดมาฝึกฝนร่างกายและจิตใจ สังคมและประเทศชาติก็จะสงบสุข ท่านตั้งใจพัฒนาวัดปากน้ำจนกระทั่งเป็นอารามหลวงที่สำคัญและใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่ง มีพระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา นับพัน